

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR
főszerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY
szépirodalmi főmunkatárs.

KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV., VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 706.
HÍRDETÉSEK ÉS NYILTÉRBE ALLO
KÖZLEMÉNYEK FELVEZÉSKÉRE KIADÓHIVATAL
Párban főigazgató: John F. Jones
C. G. 31. hsz. Paul. Monnaie.
Londoni főigazgató: Telesi József
11. Bloomsbury Square.
Frankfurtban a németországi kiadóhivatal
vezetője: Daube G. L. és Társa,
valamint összes fiókái:
Bécsben: Dammberg I. L., Kumpferstr. Nr. 7.
Dükk M. utóca, I. Wellstele Nr. 6-8.
Hannoverben és Vörlér I., Wallischgasse 10
Mosza Radolf Schellerstr. Nr. 2.
Oppelk A., Stubenbastei Nr. 2.
Scheidt Henrik I., Wellstele Nr. 14.
Zürichben: Orell, Füssli & Co.
és valamennyi hirdetési iroda.

SZERKESZTŐSÉG:
BUDAPEST, IV., VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 706.
KÉZIRATOKAT NEM KÜLDÜNK VISSZA
ESAKÉRTMÉNYEKET LEVELEK FOGADUNK EL
ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Híreire postán v. helyben házhoz hordva.
Egy évre 40 kor. | Egy negyedévre 10 kor.
Egy fél évre 20 kor. | Egy hónap 3 kor 60 fil.
ELŐFIZETÉS: 3 hóra Németországba 12 korona.
Francia-, Olasz-, Orosz-, Török-, Görög-, Spa-
nyolországokba, Svájc-, Románia- és Szerbia-
ba, valamint azaz országokba, melyek a postaszer-
ződések tartoznak, negyedévre 16 korona.
Egy szám ára 12 fil.

Mai számunk főbb közleményei:
Vezéreltek: A 14-ik §.
Uj szobrot Petőfinek.
Százados Unno és vézi sikotéma-otthonban.
A hóélek emléke.
Tisztújítás a Jogászszeletben.
Iparosok gyűlése.
Tárcza. Egy régi kép. Irta: Czöbel Minka.
Regény: A halál diadala. Irta: Gabriele D'Annunzio.

A 14-ik §.

Amióta Széll Kálmán leleplezte önmagát, államférfiúi nagy bölcseségében bizonyos iróniával mutatván rá, hogy hiszen nem kell neki olyan nagyon sietnie a kiegyezés megkötéséért, mert a törvény még hosszú út esztendeig jogot ad neki a halogatólásra, azóta kétség nélkül változott politikai szituációval állunk szemben. A kormánypart tábortan egyszerre csak mindenki roppant mód természetesen találja, hogy ez csakugyan így van a törvényben, mintha bizony eddig nem lett volna benne s mintha ebből a szempontból ítéltek volna meg idáig is azt a harci jelentéssel és érzékeny személynél tusákkal élénkített színjátékot, amelyben Széll és Körber mint fészereplők különösen az utóbbi hónapokban szokalmul nagy mértékben fölisgáltak az ország népének, az egész közvéleménynek érdeklődését. És most tulajdonképp nem az tűnt ki és nem is az volt a — különben is jó előre megjósolt — meglepetés, hogy Széllnek a törvény betűje szerint egy csöppet sem sürgős a dolog, hanem hogy az a viharzó szenvedélyekkel változatlanság telt alkudozást, a melynek éppen a kormány hírforrásából ígérték az ügynevezelt „finalizálását”, a melyről — tessék csak emlékezni! — egészen világosan azt hirdették egyre, hogy közel vannak a befejezéséhez, — nem muszáj, tehát nem is fogják megpecsételni. Van még rá idő elég. És emnyiben leplezte le Széll önmagát, konstatálván nagy meglepetés gyanánt, hogy a mi eddig történt, arra valójában őt esztendeig szükség se lett volna.

Amnyí bizonyos, hogy pártjában egyelőre megnyugtatta vele azokat, a kik háborongva gondolnak a megoldás pillanatára. De megnyugtatta az osztrákokat is, a kikre nézve ezzel megszünt az idő ellen való verseny. Körberék és az egész németiség föllelegzenek, mert azt hiszik, hogy a cseh obstrukciónak élet vette, nem lévén rövid terminushoz kötvé a sorsuk. Nem érzik többé a helyzet kényszer-

rét. Hogy tovább tart Ausztriában az anarkia, hogy megint okot és módot találtak — ha a törvényben is — a kiegyezés és a gazdasági szövetség elintézésének halasztására, hogy kitolták a megoldást ismét ad Graecae calendaris, — azon elmélkedni és polemikába bocsátkozni most fölösleges; hiszen nyilvánvaló, hogy mit fognak tenni odaát a Lajtán túl: vagy hazaküldik a Reichsrathot, vagy megcsinálják az állapot folytonosságát a 14-§-sal.

Erről az utóbbi eszközről különösen, de az új szituáció egyéb körülményeiről is a bécsi *Zeit* című eleven ujság magyar vezető politikusok véleményét kéri most. Kezde persze a kormánypartiakkal. Sőt nemcsak az aktív embereket próbálja megszólaltatni, hanem a mult alakjait is. Részben csak kuriozitások ezek a dolgok, de van olyan is köztük, a melyik legalább a látszat jellemzésére szolgál. Mindenesetre érdemesek arra, hogy tudomást vegyünk róluk, itt adjuk hát sorjába:

Széll Kálmán miniszterének közvetlenül nem nyilatkozott. Ismeretes beszédeiből és környezetében elmondottakból szíri le tehát a *Zeit* azt a következtetést, hogy Széll Kálmán csak alkotmányos formák között megköthető kiegyezést tart lehetségesnek és a 14. § alkalmazását még csak aktuálisnak sem hiszi, mert még nem tartja kizártnak, hogy a kiegyezés Ausztriában alkotmányos uton letárgyalható legyen.

Gróf Apponyi Albert, mint hazaelőnk nem tett konkrét kijelentéseket, mondván, hogy az ő exponált állásáról összeférhetlenek. Csak konstatálta, hogy ő sem tekinti kizártnak, hogy Ausztriában parlamentaris uton megoldhatják a kiegyezés kérdését. A magyar parlamentre nézve az 1867. évi XII. és 1899. évi XXX. t.-cz.-ben látja az egyedüli elképzelhető direktívákat. Az obstrukciónál indirekte nyilatkozott, mondván, hogy semmi oka sem lehet arra, hogy ismeretes jászberényi beszédehez bármily is hozzá fűzzön, vagy abból elvegyen, miután az eddigi kiegyezésnél kedvezőlenebbet nem fog a magyar képviselőházban előterjeszteni. Egyébként megjegyezte, hogy az új vám- és kereskedelmi szerződés ügyével mind a két kormány és a parlamentek akár 1907-ig várhatnak, legalább is korai volna tehát a kiegyezés válságáról beszélni.

Wekerle Sándor hivatkozott arra, hogy bírói állásánál fogva nem foglalkozhatik a napi politika kérdéseivel. Különbén mint jogásznak az a megjegyzése, hogy a 14. § nem arra való, hogy a gazdasági kiegyezés alapját képezze. Hogy azonban ez a szakasz ennek dacára alkalmazásba ne vétetnék, más kérdés, a mely

már szorosán véve a politika terére tartozik, a melyről tehát — nem beszél.
Bárá Bányfy Dezső azt felelte, hogy eleget nyilatkozott már erről, mikor aktív ember volt, aztán megjegyezte:
— Kivánságomnak leginkább megfelelnék, ha személyemet és nevemet aktuális politikai kérdésekbe bele nem vetnék.
Idéztek tehát egy beszédeiből, hogy „a kiegyezésre vonatkozó megállapodások csak az 1867. évi XII. t.-cz. szellemének megfelelően jöhetnek létre. S bárhogyan alakuljanak is a viszonyok Ausztriában, az 1867. évi XII. t.-cz. 25. §-a kivánja, hogy a kiegyezés az osztrák szövetségi rendelet segítségével jöjjön létre.”

Hódossy Imre már mondott valamit a 14. §-sal Ausztriára rákötött vám- és kereskedelmi szövetség Magyarországon törvénytelen lesz. Ezt az 1867. évi XII. t. cz. 61. §-a határozottan ki is mondja, amennyiben előírja, hogy a vám- és kereskedelmi szövetség vagy Magyarországon, mint Ausztriában esak *parlamentis uton intézhető el*. Azt mondta továbbá, hogy bár a vám- és kereskedelmi szövetség a 14. §. alapján, a míg a 67-es kiegyezési törvény módosítása nincsen, meg nem engedhető, azért mégis meg lehet csinálni a 14. §-al minden vám- és kereskedelmi szövetséget. A mint Magyarország kereskedelmi szerződést köthet Angol- vagy Oroszországgal, ugyanezt teheti Ausztriával is, még az esetben is, ha ezt a szerződés Ausztriában csak a 14-ik szakasszal tartanak fenn. Különbén az a véleménye, hogy a 14. §. rémél alapítvánul festik a falra, mert utólagja is lehetséges lesz a kiegyezés létrehozatala parlamentis uton. A magyar ellenzék kemény elhatározásáról megjegyezte, hogy attól tartani nem kell (!), mert jogszerű és törvényes kiegyezés — most csak arról lehet szó — *obstrukción nem győzhetnek*. A kormány 1907-ig várhat, eddig pedig obstrukción győzni nincsen mód; egyébként pedig *hátra valólnak még az új választások*. Az ellenzék támadások — mondja — a kiegyezési javaslatokon *nemi módosításokat eredményezhetnek, de a gazdasági kiegyezést maguk meg nem hiszhatják*, sőt az ellenzék ezt meg sem kísérelné, mert a *többség véleménye döntő az országban* (?) s végre valahára nyugvó ponthoz akarnak eljutni. De — jegyezte meg Hódossy — egy rossz kiegyezés nem csak az ellenzék, hanem maga a kormánypart is megtagadná.

Falk Miksa röviden kijelenti, hogy *kiegyezés válság egyáltalán nincsen. Obstrukción aligha lesz*. (!) Ha bekövetkeznék, ott vannak *ellenszerei*: a 14. §. és a *felosztás*. Különbén akar alkalmazni a 14. §-t, akár nem, ezzel a kiegyezés kérdése elintézetnek nem volna tekinthető. Földolgyt ugyanis az *osztrák politikai helyzet tisztázása*. Ha a cseh- és németek meggyeznek, akkor a kiegyezés sorsa gondolat nem okoz. Különbén — mondja — Magyarország Ausztria belső viszonyába nem avatkozik. A magyar ellenzék obstrukción kedvet kétségbe vonja a néppárt, amely a 67-es alapon áll, nem is csatlakozna a kiegyezés ellenzéhez, a szélsőbaloldal pedig sokkal okosabb és hazafiasabb, semhogy egy ilyen

veszedelmes és kilitás nélkül való játékba belefogjon. (!) Falk tehát az obstrukción ebben az esetben kizártnak tartja.
Falknak van tehát legtöbb szava az obstrukciónról, ámbar azt mondja, hogy a legkevésbé hisz benne. Mi pedig azt hisszük, hogy e tekintetben nagyon csalódik és nagyon helytelen az ítélete is.

Mert hazafias ellenzéknek a magyar parlamentben nemcsak akkor lehet és kell obstrukción, ha rossz kiegyezést próbálnak az országra erőszakolni, hanem abban az esetben is, ha *a meglévő az osztrák helytelen formában akarnák fenntartani*. Sőt az obstrukción már a legközelebbi napokban megkezdődhetik. Megkezdődhetik pedig nemcsak azért, mert a függetlenségi párt elhatározta, hogy a kormányt folyton-folyvást szorítani fogja a kiegyezés kérdésében, hanem már csak azért is, mert nyilvánvaló lett, hogy a kormány tárgyalni óhajt az időlen-iddőig és olyan állapotot akar teremteni, amely az országra mérhetetlen és a legjobb kiegyezéssel sem helyrepoltható károkat okozna az országnak.

Hisszük és tudjuk, hogy az ellenzék élni fog kötelességével, a mely odairányul, hogy a kormányt vagy a megoldásra készítse, vagy pedig arra, hogy bemozdja a csodót a kiegyezés kérdésében! És tudjuk jól, hogy az ellenzék hazafias és erővel magatartásának tapsolni fog az egész ország, még azok is, a kik el akarják most hitetni Ausztriában, hogy a kiegyezés kérdése teljesen rendezben van.

Budapest, október 19.

Széll fáradt. Beesben igen gyöngéd és aggodalmas hangon beszél, hogy Széll Kálmán elfáradt, meg akar válni a kormányelnök székétől. Nagyon természetesnek találjuk, hogy odaát Ausztriában olyan nagyon reménykednek és bíznak Széll megmaradásában, az aggasztó tünetek dacára. Egyelőre még hisszük, akármilyen fáradt is Széll Kálmán, egyhamar nem hagyhatja el a helyét, mert ő — osztrákok fogott, aki nem eresztí.

A miniszterek haza jöttek. Három miniszterünk volt Bécsben, jelentjük, hogy itthon vannak már. **Láng Lajos** és **Lukács László**, tudomás szerint, pénteken mentek oda s az egyébként bőbeszédű felhatalalosoknak nem volt arról a váratlan utazásról egyéb mondandójuk, mint a pénzügyminiszter a király szombatban hosszas kihallgatásán fogadta. Kormánypart körökben lanszirozták azt a hírt, hogy **Lukács** csupán a költségvetést

ment bemutatni s a Bud. Tud. is ez irányba tereli a dolgot, a miniszterek haza érkezéséről szóló híradáshoz fűzvé, hogy a pénzügyminiszter szokásos expozíció kíséretében *szerdán* terjeszti a képviselőház elé a költségvetési javaslatot. Am jó, ez meg fog történni, de a bécsi utnák, amelyben a harmadik résztvevő báró **Fejérváry** honvédelmi miniszter volt, vannak, akik egyéb jelentőséget tulajdonítanak, még pedig nagyot. Is gyaníjtuk, hogy milyen irányban van meg ez a jelentősége.

A delutáni ülések. Az a terv, hogy a képviselőház üléseit ne delelőt, mint eddig, hanem a delutáni órákban tartásák, egy tudósított jelentése szerint, már legközelebb a Ház elé kerül *indítvány* alakjában. Az indítványt eddig — így szól a hír — több mint 150 képviselő aláírta.

Uj szobrot Petőfinek!

— A Petőfi-társaság ülése. —

A Petőfi-társaság mai felolvasó üléseit követő zárt ülésen külön fölémlítésre méltó indítvánnyal lepett a társaság ele **Pekár Gyula**. Fölvetette azt az eszmét, hogy a Dunaparton álló Petőfi-szobor helyébe *uj szobrot kellene állítani*. A mindenesetre újszerű terv rögön visszhangra talált a társaság legtöbb tagjánál és el is határozák, hogy az *uj szobor létesítése érdekében az egész országra kiterjedő mozgalmat indítanak*.

Pekár Gyula tervét és a Petőfi-társaság-
nak ahhoz való csatlakozását örömmel üdvözöljük. A mi fővárosunk világszerte hírhedt rossz szobrai miatt pirulunk kell, ha idegen vendégeink bejárják a fővárost, hogy hány bántóan rossz szobor ékelténi el a köztereket és sétáló keresteinket. Helyes és üdös dolog tehát, hogy az előző hibáinak márványba és bronzba öntött emlékeit az utódok izlése lerombolni óhajtja, hogy aztan azok helyébe jobb és művészebb emlékek állítsanak a nevezet nagyjaink. Csakugyan — így hisszük — nem a Petőfi-szobor kell elkezdeni. Hiszen az még nem a legrosszabb a sok rossz között. *Mozduljanak meg egyéb kulturális fórumaink is és indítsanak irtó háborút a jó izlés és művészet e botrány-kövei ellen*.

Ugy a Petőfi-társaság, mint egyéb kulturál-
intézetünk bizonyosan a *társadalom hozzájárulását kéri majd ez üdös mozgalomhoz*. A társadalom pedig, szinte önkénytelenül is kategorizálja a rossz szobrokat és ebben a sorrendben nem a Petőfi-szobor az első. Ott van például a kategóriában legelsőnek a Szechenyi-szobor, mely úgy 50-50 mellékalkajában a legszerencsétlenebb „művészet” alkotás Budapestent. Ott disztelenkedik első kulturál-intézetünk, a tudományos akadémia előtt. Egyéb példakkal is szolgálhatnánk, melyek szinte sürgetőbbek a Petőfi-szobor kieserítésénél, amiből egyébként majd *azután* szives örömmel járulunk.

A Petőfi-társaság mai üléséről egyébként
következő tudósításunk számol be:
Nagyszámú és élénk közönség jelenlétében, nyitotta meg az ülést — mely első volt a nyári szünet után — **Bartók Lajos**, alelnök. A napirend előtt **Szana Tamás** főtűkár kegyeletes szar-

Az Egyetértés tárczája.

Egy régi kép.

— Az Egyetértés eredeti tárczája. —
Irta: Czöbel Minka.

Kényelmes homályos szobába
Beümlik még az esti fény,
Nehéz, mély-szín függönyök redőzetén.
Egy férfi ül, nagy karos székben, —
Java korába.
Elhagyottan magába.
Előtte könyv,
Felnyló lapjain
Hervadt virág szétporladt szirma,
Felszáll, fogva tartott illata.
A férfi néz, az illat száll körülte,
Szól hozzá egy rég mult időről.

A falon egy kép, homályos vonások
Egy lényről, ki már ez alakjában
Nincs többé — elmult
A férfi néz, az illat száll körülte
S a kép bűbájosan rá mosolyog,
Szól hozzá csöndes édesen:
„Vigasztalódjál én, én kedvesem
Hisz az idő a gyöngéd orvos
Bekötöz majd minden sebet.”
A férfi szenvedélyesen zokogva fel-
[nevet:
„Hiszen ép azért nem lehet,
Ha örök lenne legalább emlékünk,

Ha megmaradna fujdalmunk heve

A feledés penésze
Legalább ezt ne vonná be soha!
De így, de így nincs vigas nincs
[remény:
Hisz ugy szerettelek,
Csak néhány rövid éve —
Mehaltál,
Es — én elfeledtelek!²

A HALÁL DIADALA.

REGENY.
Irta: GABRIELE D'ANNUNZIO.
Egész vigasztalás volt ennek a két meg-
kintozt léleknek a pompás zöld táblakra
nézni.
— Milyen vakító a napfény, szölt Hip-
polyta és behunyta szemét.
György elnézte hosszu szempilláit.
A nő mosolygott. Lassankint egész föl-
vidult.
Néhány szekér jött velük szembe. Mind-
nyájan a templom felé iparkodtak, hatalmas
portleleget kavarva föl az országúton. A por
lassankint mindent betakart, mint a felhő.
— Irgalmazzatok! a Madonna nevében!
Irgalom! Irgalom!
— Legyetek könyörülettel a esodatevő
Szűz anyá nevében!
— Egy szegény nyomorultnak adjatok egy
kis alamizsnát!
— Irgalom! Irga'om!
— Alamizsnát adjatok!
— Egy darab kenyeret!
— Irgalom!
Egy két . . . öt hang hallatszott hirtelen
a portfelhő mögül. Mindég több és több kol-
dus termett ott, mintha a földből bujtak

volna elő. Kérő, síró, tenyegető hangon or-
ditottak.
— Adjatok alamizsnát!
— Irgalom!
— Megállj! Állj!
— Irgalmazzatok!
— Állj! . . .
Egy egész csapat vette körül a szekeret.
Mindenk szerülést mutogatta.
— Megálljatok!
— Egy kis alamizsnát!
— Nézzetek ide!
— Nekem! . . . Nekem! Mialatt György a
szében aprópenzt keresett, Hippolyta
szorosán hozzá simult. A borzadék össze-
szorította torkát. Képtelen volt egy hangot
kijelteni.
— Megálljatok! . . .
— Egy kis alamizsnát.
— Nekem! nekem! . . . A kocsis dühbe
jött s az ostort megsuhogatta feje fölött.
Aztán erősen marokra fogva, közölkés
szólt. Minden ütését káromkodással kísérte.
Az ostor csak úgy suhogott a levegőben. A
kiket talált, káromkodták, de azért nem vo-
nultak vissza. Mindenik kapni akart egy kis
pénzt.
— Nekem! Nekem!
György egy marok aprópenzt dobott kö-
zéjük. A nyomorultak a porban fentregeve,
szitkozódva kapkodtak a pénz után. Egy ré-
ze megkísértette a szekér után szaladni, de
a kocsis ostora visszatartotta őket.
— Ne félj, Signora, — szölt a kocsis.
Készedem róla, hogy egy sem mer a sze-
kerbe fölzálni.
— Istenem, milyen borzalmas hely! —
mondta Hippolyta, aki majd elájult ettől a
környezettől. — György az istenért fordul-
junk vissza. Hagyjuk itt ezt a rémes helyet.
Egy félkezi koldus, aki olyan barna volt,
mint egy mulatt, vastag botot löbázott a le-
vegőben.
Hippolyta tovább könyörgött.
— György vigyél el innen. Menjünk el
innen.

— De hova menjünk? Hova?
Nagy csomó ember közeledett. Futórok
szaladtak előttük. A vállukon szalmaszék-
 volt és ezen egy beteg ember feküdt. A szem-
 két lehunyt és olyan sárga volt, mint a
mumia. Az egyik futár, aki legelől szaladt,
versben, énekelve mondta el a szegény be-
 teg szenvedését. Minden szakaszának az volt
a vége, hogy alamizsnát kértek.
A vértelen, beteg asszony felemelte a
kezeit, amely fehér volt és átlátszó. A kíséret
félrehunyt a száját, mintha sírna.
György dühösen kiáltott a kocsisra:
— Vissza, vissza! Úss nagyokat a lovakra,
hogy gyorsabban menjünk.
Hajts, hajts!
— Hova? kérdezte a kocsis félénken és
habozva.
— A tenger felé, csak hajts gyorsan.
György átlépte a felig állt Hippolytát.
Ő maga is erős és kellenetlen utatlatot é-
 rezett azok iránt, a melyeket látott.
— A tenger! a tenger! kiabált fel boldo-
 gan György.
— Szerelmem, nézd a tengert!

Tempus Destruendi.

Az asztal bájos volt és tele kedves, kis
dolgokkal. Fehér porcellánok, kek poharak
voltak rajta és egy vörös ertyős lámpa.
Messe a kertben két aranyos lepke ker-
gődzött. A nagy sötétségből élenken kilátszott
az aranyos, fénylő színök. Olyanok voltak,
mint két-két világító szem.
— Nézd csak milyen különösek, mint az
ördögök, vagy a démonok.
A lepkek mind közelebb jöttek.
— Vigyázz, a fejedre szállnak, mondta
kaczagva Hippolyta.
Azután valami gyerekes, tréfás hangulat
szállotta meg őket. Kaczagva, vigan kerget-
ték a két kis gyöngö lepkeket.
— Oh, milyen ambíció! Te nem kapod
meg.

— De mégis. A szeme ragyogott e nagy
vágyakozástól. És azt mondta:
— Fogadjunk?
— Mibe?
— Tetszés szerint.
A nagy hőség, egész kizsárá tette. Az ar-
czának a színe megint olyan lett: mint
Velenceiben volt. A hajába egy gyönyörű
égő, vörös róza volt tűzve.
Ugy állott itt, mint az örök asszonyi min-
takepe. Erős, hatalmas, forró. Aki arra szü-
 letett, hogy a hova lép, vagy amerre áll, ott
disztisen és illatozó.
György arra gondolt: Hányféle és milyen
különböző formákban és helyzetekben látom
öt. A szépség összehangjában van a
hangulataimmal és az érzéseimmel.
Hippolyta már teljesen elfáradt a lepke
üldözésében.
— Ismerd el, hogy te vagy a vesztes.
mondta György.
— Nem.
— Ismerd be.
— Nem. Jaj neki, ha megfogom.
Es tovább folytatta ezt a vadászatot szen-
vedélyesen.
— Ah elszállott, mondta György, hogy
elúnt a lepke a szeméi elől. Elszállott.
De Hippolyta megfogta. Odaszorította a
tenyerével a falhoz és gyerekes örömmel
sikított fel.
— Megvan. Megvan.
A kezével tapsolt és a szemét lehunytá
a nagy boldogságtól.
— Mit csinál most veled?
— Várj csak, várj.
Kivett egy hajút a fejéből és beleszurta
a kis gyöngö lepke testébe.
— Milyen kegyetlenség! Milyen kegyetlen
vagy te!
(Folytatás következik.)

Pénzverés és pénzforgalom. A hivatalos lap mai számában közzeszi az állami számvételek a folyó év III. negyedévi... pénzforgalom... pénzforgalom... pénzforgalom...

Elfoglalt posta-alkalmazott. A rendőrség itt a fővárosban letartóztatja Mitek Jenő postabiztosát, a ki ellen a kassai postafelügyelőség tett felfedezést. Mitek az ungvári postánál volt segédpostás...

Aggastyán a keleti alatt. Sulyos baleset érte az este Fritzen Sámuel hetenként éves magánost. A Rottenbiller- és Dembinsky-utczák sarkán, amint át akart menni a túlsó oldalra...

Tíz volt Kőbányán. Az éjszaka nagy tűz volt Kőbányán. Bende György sertéseszkedő Márián-ter 3 sz. alatt levő sertes-szállása gyuladt ki...

Kalaposok pénze. Wiesner János, a budapesti kalaposok szakszerveletének titkára, az általa kezelt egyéni pénzből 6065 koronát eliskasszított a megszokott a fővárosból. A budapesti büntető törvényszék elfogató parancsot adott ki ellene.

Kasszafurók működnek. Papakosztás és tsai óta csak nagyon elvétve hallottunk kasszafurókról. Most meg ismét kezd divatba jönni a finom angol furó, reszlel, meg feszítős...

Időjárás. A délnyugati magas nyomás kelet felé vonult, a depresszió pedig nyugati Országról borítja és tegnap este az Alpok feletti kiseb depresszió keletkezett, mely reggel a genai öböl felett van.

Elegáns ruhák készülnek Terezyk és Lilienberg férfi-szabó cégénél Budapesten, Városház-utca 12. sz.

Tiszújítás a fogászetgyelben. A Magyar Jogászegylet vasárnap délelőtt tartotta a rendes közgyűlését. A Magyar Jogászegylet vasárnap délelőtt tartotta a rendes évi közgyűlését az ügyvédi kamara dísztermében.

Dr. Erdélyi Sándor ügyvéd indítványára a közgyűlés jegyzőkönyvi köszönetet szavazott dr. Fayer László egyetemi tanár, egyéni titkárnak, aki titkári állását több mint husz év működése után ez évben megvált. A közgyűlés elhatározta, hogy az eddigi három alelnök helyett négyet, az igazgató választmány 36 tagja helyett pedig 45 budapesti és 15 vidéki igazgató választmányi tagot választ.

A választások megejtetvén, elnök lett dr. Varró Béla kuriai tanácselnök, alelnöke, dr. Beck Hugó kuriai bír. Dr. Vécses Tamás egyetemi tanár, dr. Környei Ede ügyvéd és dr. Feyer László egyetemi rendes tanár (új). Új titkárok lettek: dr. Illés József miniszteri fogalmazó, egyetemi ma-

gántanár, dr. Lévy Béla ügyvéd, kereskedelmi akadémiai tanár; új könyvtárnok lett dr. Meszlényi Arthur törvényszéki jegyző. Választmányi tagok: dr. Balogh Jenő egyetemi tanár, dr. Barna Ignác táblabíró, dr. Baumgarten Izidor koronaigazgató helyettes, dr. Concha Győző egyetemi tanár, Czorda Bódog nyugalmazott kuriai másod-elnök, dr. Dárday Sándor az állami számvételek alelnöke, dr. Fodor Armin táblabíró, dr. Friedmann Bernát ügyvéd, dr. Gruber Lajos királyi alügyész, Halmágyi Sándor nyugalmazott táblabíró, Hammerberg Jenő nyugalmazott koronaigazgató, Héricz Tóth János táblai tanácselnök, Hodóssy Imre, Horváth Jenő tanácselnök, dr. Imling Konrád táblai tanácselnök, dr. Keleman Mór kuriai bír. dr. Kovács Gyula egyetemi tanár, Lányi Bertalan miniszteri tanácsos, dr. Markus Dezso táblabíró, dr. Nagy Dezső ügyvéd, dr. Nagy Ferenc egyetemi tanár, dr. Nagy Ödön, Oberschall Adolf a budapesti tábla elnöke, dr. Plósz Sándor igazgatóügyi miniszter, dr. Reichard Zsigmond törvényszéki bír. dr. Schwarz Gusztáv egyetemi tanár, Székely Ferenc koronaigazgató, Tóth Lőrinc nyugalmazott kuriai tanácselnök, Vargha Ferenc főügyési helyettes, Wlassics Gyula választ. és közoktatásügyi miniszter és dr. Zsigó-Grosschmid Benő egyetemi tanár. Ujjonnan választott választmányi tagok lettek: dr. Baumgarten Nandor ügyvéd, dr. Décey Zsigmond kuriai tanácselnök, dr. Dolechall Alfréd törvényszéki bír. Guggis (Gusztáv) főügyési helyettes, dr. Heil Fan-tin közgazd. galai bír. Horváth Ferenc törvényszéki elnök, dr. Edevi Illés Károly ügyvéd, dr. Pap József kam. bír. dr. Polner Ödön miniszteri titkár, Seyra József a pestvidéki törvényszék elnöke, dr. Szivák Imre kamarai elnök, dr. Tarnay János kuriai bír. dr. Zsitvay Lóránd büntető törvényszéki elnök.

A választmányi vidéki tagjai dr. Angyal Pál pécsi jogtanár, dr. Fabinyi Ferenc szegedi táblai elnök, dr. Finkay Ferenc sárospataki, dr. Jancsó György kolozsvári, dr. Jászai Viktor debreczeni, dr. Katona Mór pozsonyi jogtanár, Kendefly Dömök a debreczeni törvényszék elnöke, dr. Kolozsvári Balint kassai jogtanár, Lukács György békesmegyei főispán, dr. Nagy Ernő kolozsvári, dr. Magyar Géza nagyvárad-i jogtanár, dr. Nyúlási János kassai ügyvéd, dr. Révész Ernő szabadkai ügyvéd, dr. Stipil Károly a kecskeméti törvényszék elnöke, dr. Várady Zsigmond nagyvárad-i ügyvéd.

A közgyűlés, miután tudomásul vette az egyéni pénzártól dr. Vámosy Károly pénztáros évi jelentését s a jövő évi költségvetését, véget ért.

TÁVIRATOK. A forrongó Balkán. Konstantinápoly, okt. 19. Szeres szandákban 17 falu lakossága követte a bolgár bandákat a hegységbe. Eddig 12 falu lakossága tért vissza. Konstantinápoly, okt. 19. A bolgár kormány orosz és más részről történt felszólalásra megígérte, hogy a legszigorubb határozattal és más intézkedésekkel fogantatott, hogy megakadályozza a bandák átkelését és a bandák uralmának bolgár részről való támogatását.

Egyház és állam. Páris, okt. 19. Pressensé szociálisták képviselői az Anrore-ban bejelentik, hogy legközelebb törvényjavaslatot fog benyújtani az egyháznak az államtól való elválasztása tárgyában. Reméli, hogy a republikánus többség becsületbeli dolognak fogja tartani, hogy programjuknak egyik főpontját megvalósítsa. Páris, okt. 19. Az törvényjavaslat, amelyet Combes miniszterelnök a kamara tegnapi ülésének végén az egyesületi törvény kiegészítése tárgyában benyújtott, azt mondja, hogy mindezek, akik kongresszus intézkedései jóváhagyás nélkül megvannak, avagy vezetnek, ugyiszen mindezek, akik ilyen intézkedésekben az intézkedő hatóságban elrendelt beállítás után is megmaradnak, vagy ilyen intézkedések megengednek, 5000 frankig terjedhető büntetéssel vagy egy évig terjedhető fogsággal büntetendők.

A szerb válság. Belgrád, okt. 19. Az összes pártnyilatkozatok tartozó politikuskoknak a királyi elnökségtől tartott értekezlete hét órán át tartott. Az összes jelenlevők előadták véleményüket, a melyek a pártállásuk képest lényegesen eltérők voltak. A király fenntartotta magának a döntést.

A stambuli hid katasztrófája. Konstantinápoly, okt. 19. Tegnapelőtt délután a hid Stambul felőli részének közelében egy katonai növendék egy békát a vízbe esett, de kimentették. Az eset híre csakhamar nagy nézőközönséget gyűlt egybe a hidon. A tolongás következtében a hid karlájja leszakadt és sok ember a vízbe zuhant. Tizenöt ember megsebesült, közülük egy ember súlyosan, 4-5 ember pedig a vízbe fullt.

SZÍNHÁZ ÉS MŰVÉSZET. A diákkiasszonyokért. Az a szép és nemes mozgalom, mely a szükséges szenvedő női egyetemi hallgatók érdekében megindult, már is nagy hullámokat vetett. Városszerte nagy az érdeklődés a nagyszabású hangverseny iránt, melyet a vigalmi-bizottság rendez november kilencedikén a terevárosi kaszinóban. Hisszük, hogy fényes siker fogja jutalmazni Szilágyi Ágota kiasszonyok, a bizottság bájos elnöke és az egész jótékony mozgalom lelkes vezetőjének, fáradozását: a jegyek, többnyire felülfizetésekkel, már nagyban fogytak és nemcsak erkölcsi, de nagy anyagi siker is fogja koronázni a jótékony, kedves kollegák fáradozását. A hangverseny részvételnek mindezek a művészek és művésznők, a kik megígérték közreműködésüket, és egyik érdekessége lesz az esetnek, hogy Geyer Stef, a kitűnő hegedűvirtuóz, ez estén bucsuzik a magyar közönségtől oroszországi körúti előtt. A hangverseny védnökségét Beöthy Zoltán és id. Emich Gasztárnéknak ajánlotta fel a rendezőség, a kik azt szíves készséggel el is fogadták. A jegyeket Méry Béla Andrássy-utj zeneműkereskedésében árussítják.

A zeneakadémia hangversenye. Az országos m. kir. zeneakadémia igazgatósága e október 21-én, keddön este fél 8 órakor, Liszt Ferenc születése évfordulójának előestéjén rendezi első nyilvános hangversenyét az intézet hangversenytermében. A hangverseny műsorát Liszt szerze-

mei domonálják. Közreműködnek: Grosz Ernő, Kazal Károlyné, Anisz Aladár, Batek Zoltán, Kégl Sándor, Korpely Jenő, Büchler Irén, Weisz Mária, Sik Aranka és Takács Zoltán.

A magyar lajt. Örömmel láttuk annak idején Kőrösi Henrik és Sztójánovits Jenő vállalkozását, a melyvel a magyar hazafias líra és zene történeti fejlődését élvezetes formában egységes képhe foglalva a színpadra állították. Budapest egyetlen tudományos színházában, az Urániában került előadásra ez az érdekes és becses munka. A Magyar Lajt a zime a műnek, dallamkincsünk egész fejlődéséről képet ad, pompásan összeválogatott szemelvényekben. A Magyar Lajt szövege és zenéje most nyomtatásban is megjelent. A Lappel-Wodianer-czég kétféle kiadásban bocsátotta ki a művet: az egyik a teljes vezérkönyv, a másik nagy október alakban csak a magán- és karneketek közli s elsősorban iskolának és dalosgyűléseknek van szánva. Amannak ára 5 korona, ezé 75 fillér. Megrendelhető a kiadónál: Lappel R. (Wodianer F. és Fiai) udvari könyvkereskedésben.

SPORT. Bécsi löversenyek. Telefon-tudósítás. Bécs, okt. 19. A végét járó löversenyestendő nagy klasszikus versenyt az Ausztria-díjat ma futottak le a Freudenauban. Tizenegy telvört nyergeltek a 100.000 koronás díjért, talpon levő lovaink legjavát. A versenyen a kétévesek mérkőzése volt csúspont, mert az idősebb évrátról nem igen akad méltó ellenfél. Bergrövlgy, a gödi istálló legjobb kétévese lett a palma, míg második a Szt. László-díj másodikja Prusli volt. Hazafi előtt, mely közelebb lehetett volna a nyerdőz, de lovassa látván, hogy a jó biztosítva van, nem lovagolta ki egészen odáig. A Bécsbe felrúdlult magyarok zajosn megjelenezték a népszerű drezs győzelmét. A többi futamok eltérpültek a nagy verseny mellett, melyeknek részletes eredménye a következők:

I. Handicap. 2000 m. 2000 m. Mautner V. Escamilo-ja (lov. Southey) első, Perhups (lov. Dangmann) második, Beata (lov. Baines) harmadik. Tot.: 10: 91, helyre: 50: 149, 144, 135.

II. Eladó kétévesek versenye. 2000 m. 900 m. Hg. Braganza M. Klara-ja (lov. Kobicek) első, Curieuse (lov. Krossli) második, Tepla (lov. R. Poole) harmadik. Tot.: 10: 30, helyre: 50: 60, 62, 61.

III. Handicap. 2000 m. 1200 m. Br. Üchritz Zs. Sardon-ja (lov. Tarai) első, Durban (lov. Barker) második, Irroy (lov. Gray) harmadik. Tot.: 10: 64, helyre: 50: 219, 197, 251.

IV. Ausztriai-díj. 80.000 m. 1300 m. Blaskovich E. Bergrövlgy-je (lov. Van Dusen) első, Prusli (lov. Bonta) második, Hazafi (lov. Holmes) harmadik, Belle of Hernalis (lov. Huxtable) negyedik. Tot.: 10: 47, helyre: 50: 140, 132, 301.

V. Eladó-üversenye. 2000 m. 1000 m. Dr. Fischl O. Maestro-ja (lov. Martinovits) első, Pityke (lov. Holmes) második, Sweet Love (lov. Kobicek) harmadik. Tot.: 10: 135, helyre: 50: 208, 202, 208.

VI. Háromévesek akadályversenye. Handicap. 4000 m. 3200 m. Mautner V. Aconit-ja (lov. Poole) első, Sea Snake (lov. Heali) második, Godiche (lov. Hesp) harmadik. Tot.: 10: 19, helyre: 50: 68, 86.

VII. Kétévesek handicapje. 2000 m. 1100 m. Gr. Andrásy G. Orion-ja (lov. Rüssel) első, Pelda (lov. Dangmann) második, Rama thur (lov. Finán) harmadik. Tot.: 10: 72, helyre: 50: 180, 285, 138.

Haroz a labdarugó bajnokságot. Rossz omennel kezdte a budapesti torna-klub mai bajnoki mérkőzését; mert az ezt megelőző második csapatok matchében, a szövetség díjért, a 33-asok győztek 2:0 eredménnyel. Nagy közönség vária az első csapatok harczát, melynek egy része véres reményekkel biztosra vette az eddig veretlen B T C bajnoki csapatának kudarcát. Az ellenfelek az a pech érte, hogy mindkettő 15 nékültre rendez kapusát és ezeket meglehetősen gyenge játékosokkal helyettesítették. Különösen a 33-asok kapusának fedéltsége és kapujához való tapadása volt siralmas látvány. Csak a játék vége felé szűnt meg kapuzása, a midőn néhányszor igen hátrán és szépen védte ki a goalvélőket. A 33-asok sokat javultak és ha szorgalommal dolgoznak tovább is, bizonyára még sok szép sikert érnek el. Bar ma egyetlen eredményt ért el a két csapat, azért a budapesti torna-klub mégis jobbnak látszik. Az első félidő eredménytelenül végződött; a másodikban elején, a melyben a B T C játékosai minden matchük alkalmával kitűnnek, egymás után két gólt lőttek a 33-asok kapujába. De ezek nem elegendtek és nem sokkal ezután nagy szerencsével dolgozva, visszazárták a kölesönt, két gól alakjában. Az első egyk esztárjuk teljesen szabadon vitte be; a második, mely igen gyengén volt löve, az ellenfél egyik fedezete és kapusa engedték a goalba. A matches végeredménye tehát 2-2.

A javaslatot elfogadták, Kreitzer Balázs (Szolnok) az iparkutatás rendezésére vonatkozólag terjesztett elő több javaslatot. Abonyi Emil min. tan. megjegyzi, hogy ő az ipari tanácsok-otaktást az ipartörvény revíziójának keretében utalja s kijelenti, hogy a miniszterium e kérdésnek nagy fontosságot tulajdonít, mert ez az alapja az iparosságnak. Ezzel a mai napirend kimerült, Gelléri Mór felolvasta Kossuth Ferenc következő táviratát:

„Szívöböl üdvözölöm az ország egybegyűlt iparosait, számított hazafiságukra és családapái belátásukra, hogy egyesült erővel követeljük az önálló vámtörvényt és Magyarország kereskedelmi politikájának függetlenítését, a mely nélkül nincs megélhetés, nincs jövő.”

Délután két órakor Nagyvárad város törvényhatósága hivta vendégül 500 területű diszeben a kongresszus tagjait. Thék Endre elnök a királyt köszöntötte fel. Gelléri Mór Láng Lajos kereskedelmi miniszter s annak jelenlevő képviselőjét, Abonyi min. tanácsos üdvözölte. Rimler Károly Nagyvárad polgármestere a kongresszust, mint a városvédéget, DéJ Jenő Nagyvárad polgármást, dr. Horváth János Thék Endrét, az elnököt, köszöntötte föl.

A lakoma előtt a vendégek állva élénkeltek a Szózatot.

Nem szívesen beszélt arról, mi módon izente neki a bécsi király, hogy távozzék el. Ellenben szívesen említette és ismételte, milyen jól esett neki az a rokonszenves órázó, melyben a helység nép az ismert események után részesítette. Ez a melegség fölemelte és nagy bánatban vizsgálta. A részvét-táviratok oly nagy mennyiségben érkeztek hozzá, hogy lehetetlen volt azokat föl sorolni. Csak az angol királyt, a német császárt és a német császárné táviratát említette.

Szép az élet... Szép az élet — másnak, Ki a virulásnak Minden üdvét érzi, S hányt-veletl csónakot A virágos partról Mosolyogva nézi.

Szép az élet — másnak, En az elmulásnak Közöletét érzem. Más a rózsát kapja, En a töviseknek Szurásától vérezem.

Szép az élet — másnak, Kit a hü léánynek Átölel a lelke. Én egyedül állok: Vagyakozó szívem Élő sirkeszertje!

Révész Tivadar. Szalmakalap-legenda. Nálunk a szalmakalap divatja nincs időhöz kötve. Merész gierlik már márczus elején jelzik különös formájú szalmakalapjukkal a tavasz közeledtét; a lírai költők pedig még a csikorgó télen is lenge szalmából font füveikkel keltenek kinn föltűntet. Nem így van az új-New-Yorkban. Ott szalmakalapot csak október elsejéig szabad viselni. Kodifikált törvény ugyan nincs erre, hanem szokás-törvény van az é körléhetetlen végrehajtják. Ha valaki október 1-én túl szalmakalaphan jelenik meg az utcán, száz kéz nyúl feleje és minden tiltakozása ellenére, a levegőbe röpköd könnyű kalapját zása ellenére, a levegőbe röpköd könnyű kalapját és össze-vissza toposásák. Különösen a nők vesztnek nagy gyönyörűséggel részt ilyen szalmakalap ellen való merénylőben: annál is inkább, mert egy kis babona is fűződik hozzá. Az a lény ugyanis, a ki tizenegy levert szalmakalapból tizenegy szalmazálat tud összegyűjteni, még abban az esztendőben férjhez megy.

Amerikai humor. Reménybeli özvegy. A: nem értem, hogy mehetett ön feleségül, ahhoz a vén bankához. Van talán a pénzén kívül más jó tulajdonsága is? — B: Hogyne! Erősen inklán a gutatésere.

Csendes türelem. A: Papa, mi az az emberi végezt? — A papa félénken a feleségére veti a szemét, aztán újra lesütli és csendesen tovább olvas.

Lónyay grófnéról. Ismét közölnek egy beszélgetést, a melyet a lap egyik munkatársa folytatott Lónyay Elemér grófné közvetlen környezetében levő személyiségek egyikével Londonban.

A grófné — írja az a lap — pihenni jött Londonba, ahol sok jóbarátja van. Egyelőre azonban nem fogad senkit és maga sem tesz sehó látogatást. A grófnét egészen lesújtja édesanyja halála és teljesen átadta magát bánatának. Lónyay gróf pár nap óta könnyebb természetű influenzában szenved.

Azokra az okokra nézve, amelyek Lipót királyt, a királyné halála alkalmával tanúsított viselkedésére bírták, azt írja a belga lap, hogy azok kizárólag a grófné házasságában keresendők, a mely nem elégitette ki a király becsyágtát. Pedig — mondja a cettik írja — Stefánia hercegnő egyáltalán nem kötött rangján aluli házasságot, mert a Lónyay-család egyike a legregbibi magyar nemesi családoknak, melynek nemessége majdnem éreszerződés. Aki különben kíváncsi a Lónyay család történetére, az megtalálhatja azt latin nyelvben megírva a »British-Museumban.« A Lónyayak nem most először vannak rokonságban uralkodói házzal, hiszen tulajdonképpen magával a Habsburg-házzal is rokonságban vannak.

A békítési kísérletek, a melyeket pedig maga Ferenc József király vezetett, egyedül a Lipót király makacsánra szorultak hajtórészt.

Arra a kérdésre, melyek-e a valóságok, hogy királyunk táviratilag hivta Lónyay grófnét Bécsbe, Stefánia azt felelte, hogy erről mit sem tud. Nem is értené — ugymond — az ilyen meghívást; az a szívélyes viszony, a mely közte és a király közt van, soha sem szűnt meg.

Valányszor a grófné Bécsbe utazik, mindig meglátogatja a királyt és ő is látogatást tesz a királynénál, a nélkül, hogy külön meghívásra várna.

Arra is felelt, hogy kapott-e valami meghívást arra, hogy Spaaba menjen, mikor a belga királyné meghalt? — Ki küldhetett volna nekem akkor meghívót? — válaszolt a grófné. Az én helyem ott volt édesanyám holtteste mellett, a minthogy ott volt a helye Klementina hercegnőnek és ott lett volna a helye Luiza hercegnőnek is.

Emlondta aztán, hogy szeptember 26-án Cromber volt a tengerparton, a mikor anyjának halálhíre eljutott hozzá. A nélkül, hogy valakitől tanácsot kért volna, az első vonatra ült, a mely Londonba indult és még az este Dowerbe utazott és onnan Ostendéba. Megérkezésekor Klementina hercegnő fogadta. A két testvér zokogva borult egymás karjába.

Együtt maradtak aztán este 7 óráig hajnali 4 óráig és kötelességeket teljesítettek anyjuk ravatala előtt.

Nem szívesen beszélt arról, mi módon izente neki a bécsi király, hogy távozzék el. Ellenben szívesen említette és ismételte, milyen jól esett neki az a rokonszenves órázó, melyben a helység nép az ismert események után részesítette. Ez a melegség fölemelte és nagy bánatban vizsgálta. A részvét-táviratok oly nagy mennyiségben érkeztek hozzá, hogy lehetetlen volt azokat föl sorolni. Csak az angol királyt, a német császárt és a német császárné táviratát említette.

Szalmakalap-legenda. Nálunk a szalmakalap divatja nincs időhöz kötve. Merész gierlik már márczus elején jelzik különös formájú szalmakalapjukkal a tavasz közeledtét; a lírai költők pedig még a csikorgó télen is lenge szalmából font füveikkel keltenek kinn föltűntet. Nem így van az új-New-Yorkban. Ott szalmakalapot csak október elsejéig szabad viselni. Kodifikált törvény ugyan nincs erre, hanem szokás-törvény van az é körléhetetlen végrehajtják. Ha valaki október 1-én túl szalmakalaphan jelenik meg az utcán, száz kéz nyúl feleje és minden tiltakozása ellenére, a levegőbe röpköd könnyű kalapját zása ellenére, a levegőbe röpköd könnyű kalapját és össze-vissza toposásák. Különösen a nők vesztnek nagy gyönyörűséggel részt ilyen szalmakalap ellen való merénylőben: annál is inkább, mert egy kis babona is fűződik hozzá. Az a lény ugyanis, a ki tizenegy levert szalmakalapból tizenegy szalmazálat tud összegyűjteni, még abban az esztendőben férjhez megy.

Amerikai humor. Reménybeli özvegy. A: nem értem, hogy mehetett ön feleségül, ahhoz a vén bankához. Van talán a pénzén kívül más jó tulajdonsága is? — B: Hogyne! Erősen inklán a gutatésere.

Csendes türelem. A: Papa, mi az az emberi végezt? — A papa félénken a feleségére veti a szemét, aztán újra lesütli és csendesen tovább olvas.

Lónyay grófnéról. Ismét közölnek egy beszélgetést, a melyet a lap egyik munkatársa folytatott Lónyay Elemér grófné közvetlen környezetében levő személyiségek egyikével Londonban.

A grófné — írja az a lap — pihenni jött Londonba, ahol sok jóbarátja van. Egyelőre azonban nem fogad senkit és maga sem tesz sehó látogatást. A grófnét egészen lesújtja édesanyja halála és teljesen átadta magát bánatának. Lónyay gróf pár nap óta könnyebb természetű influenzában szenved.

Azokra az okokra nézve, amelyek Lipót királyt, a királyné halála alkalmával tanúsított viselkedésére bírták, azt írja a belga lap, hogy azok kizárólag a grófné házasságában keresendők, a mely nem elégitette ki a király becsyágtát. Pedig — mondja a cettik írja — Stefánia hercegnő egyáltalán nem kötött rangján aluli házasságot, mert a Lónyay-család egyike a legregbibi magyar nemesi családoknak, melynek nemessége majdnem éreszerződés. Aki különben kíváncsi a Lónyay család történetére, az megtalálhatja azt latin nyelvben megírva a »British-Museumban.« A Lónyayak nem most először vannak rokonságban uralkodói házzal, hiszen tulajdonképpen magával a Habsburg-házzal is rokonságban vannak.

A békítési kísérletek, a melyeket pedig maga Ferenc József király vezetett, egyedül a Lipót király makacsánra szorultak hajtórészt.

Arra a kérdésre, melyek-e a valóságok, hogy királyunk táviratilag hivta Lónyay grófnét Bécsbe, Stefánia azt felelte, hogy erről mit sem tud. Nem is értené — ugymond — az ilyen meghívást; az a szívélyes viszony, a mely közte és a király közt van, soha sem szűnt meg.

Valányszor a grófné Bécsbe utazik, mindig meglátogatja a királyt és ő is látogatást tesz a királynénál, a nélkül, hogy külön meghívásra várna.

Arra is felelt, hogy kapott-e valami meghívást arra, hogy Spaaba menjen, mikor a belga királyné meghalt? — Ki küldhetett volna nekem akkor meghívót? — válaszolt a grófné. Az én helyem ott volt édesanyám holtteste mellett, a minthogy ott volt a helye Klementina hercegnőnek és ott lett volna a helye Luiza hercegnőnek is.

Emlondta aztán, hogy szeptember 26-án Cromber volt a tengerparton, a mikor anyjának halálhíre eljutott hozzá. A nélkül, hogy valakitől tanácsot kért volna, az első vonatra ült, a mely Londonba indult és még az este Dowerbe utazott és onnan Ostendéba. Megérkezésekor Klementina hercegnő fogadta. A két testvér zokogva borult egymás karjába.

Együtt maradtak aztán este 7 óráig hajnali 4 óráig és kötelességeket teljesítettek anyjuk ravatala előtt.

Nem szívesen beszélt arról, mi módon izente neki a bécsi király, hogy távozzék el. Ellenben szívesen említette és ismételte, milyen jól esett neki az a rokonszenves órázó, melyben a helység nép az ismert események után részesítette. Ez a melegség fölemelte és nagy bánatban vizsgálta. A részvét-táviratok oly nagy mennyiségben érkeztek hozzá, hogy lehetetlen volt azokat föl sorolni. Csak az angol királyt, a német császárt és a német császárné táviratát említette.

Szalmakalap-legenda. Nálunk a szalmakalap divatja nincs időhöz kötve. Merész gierlik már márczus elején jelzik különös formájú szalmakalapjukkal a tavasz közeledtét; a lírai költők pedig még a csikorgó télen is lenge szalmából font füveikkel keltenek kinn föltűntet. Nem így van az új-New-Yorkban. Ott szalmakalapot csak október elsejéig szabad viselni. Kodifikált törvény ugyan nincs erre, hanem szokás-törvény van az é körléhetetlen végrehajtják. Ha valaki október 1-én túl szalmakalaphan jelenik meg az utcán, száz kéz nyúl feleje és minden tiltakozása ellenére, a levegőbe röpköd könnyű kalapját zása ellenére, a levegőbe röpköd könnyű kalapját és össze-vissza toposásák. Különösen a nők vesztnek nagy gyönyörűséggel részt ilyen szalmakalap ellen való merénylőben: annál is inkább, mert egy kis babona is fűződik hozzá. Az a lény ugyanis, a ki tizenegy levert szalmakalapból tizenegy szalmazálat tud összegyűjteni, még abban az esztendőben férjhez megy.

Amerikai humor. Reménybeli özvegy. A: nem értem, hogy mehetett ön feleségül, ahhoz a vén bankához. Van talán a pénzén kívül más jó tulajdonsága is? — B: Hogyne! Erősen inklán a gutatésere.

Csendes türelem. A: Papa, mi az az emberi végezt? — A papa félénken a feleségére veti a szemét, aztán újra lesütli és csendesen tovább olvas.

Lónyay grófnéról. Ismét közölnek egy beszélgetést, a melyet a lap egyik munkatársa folytatott Lónyay Elemér grófné közvetlen környezetében levő személyiségek egyikével Londonban.

A grófné — írja az a lap — pihenni jött Londonba, ahol sok jóbarátja van. Egyelőre azonban nem fogad senkit és maga sem tesz sehó látogatást. A grófnét egészen lesújtja édesanyja halála és teljesen átadta magát bánatának. Lónyay gróf pár nap óta könnyebb természetű influenzában szenved.

Azokra az okokra nézve, amelyek Lipót királyt, a királyné halála alkalmával tanúsított viselkedésére bírták, azt írja a belga lap, hogy azok kizárólag a grófné házasságában keresendők, a mely nem elégitette ki a király becsyágtát. Pedig — mondja a cettik írja — Stefánia hercegnő egyáltalán nem kötött rangján aluli házasságot, mert a Lónyay-család egyike a legregbibi magyar nemesi családoknak, melynek nemessége majdnem éreszerződés. Aki különben kíváncsi a Lónyay család történetére, az megtalálhatja azt latin nyelvben megírva a »British-Museumban.« A Lónyayak nem most először vannak rokonságban uralkodói házzal, hiszen tulajdonképpen magával a Habsburg-házzal is rokonságban vannak.

A békítési kísérletek, a melyeket pedig maga Ferenc József király vezetett, egyedül a Lipót király makacsánra szorultak hajtórészt.

Arra a kérdésre, melyek-e a valóságok, hogy királyunk táviratilag hivta Lónyay grófnét Bécsbe, Stefánia azt felelte, hogy erről mit sem tud. Nem is értené — ugymond — az ilyen meghívást; az a szívélyes viszony, a mely közte és a király közt van, soha sem szűnt meg.

Valányszor a grófné Bécsbe utazik, mindig meglátogatja a királyt és ő is látogatást tesz a királynénál, a nélkül, hogy külön meghívásra várna.

Arra is felelt, hogy kapott-e valami meghívást arra, hogy Spaaba menjen, mikor a belga királyné meghalt? — Ki küldhetett volna nekem akkor meghívót? — válaszolt a grófné. Az én helyem ott volt édesanyám holtteste mellett, a minthogy ott volt a helye Klementina hercegnőnek és ott lett volna a helye Luiza hercegnőnek is.

Emlondta aztán, hogy szeptember 26-án Cromber volt a tengerparton, a mikor anyjának halálhíre eljutott hozzá. A nélkül, hogy valakitől tanácsot kért volna, az első vonatra ült, a mely Londonba indult és még az este Dowerbe utazott és onnan Ostendéba. Megérkezésekor Klementina hercegnő fogadta. A két testvér zokogva borult egymás karjába.

Együtt maradtak aztán este 7 óráig hajnali 4 óráig és kötelességeket teljesítettek anyjuk ravatala előtt.

Nem szívesen beszélt arról, mi módon izente neki a bécsi király, hogy távozzék el. Ellenben szívesen említette és ismételte, milyen jól esett neki az a rokonszenves órázó, melyben a helység nép az ismert események után részesítette. Ez a melegség fölemelte és nagy bánatban vizsgálta. A részvét-táviratok oly nagy mennyiségben érkeztek hozzá, hogy lehetetlen volt azokat föl sorolni. Csak az angol királyt, a német császárt és a német császárné táviratát említette.

Szalmakalap-legenda. Nálunk a szalmakalap divatja nincs időhöz kötve. Merész gierlik már márczus elején jelzik különös formájú szalmakalapjukkal a tavasz közeledtét; a lírai költők pedig még a csikorgó télen is lenge szalmából font füveikkel kelten

